

Haxan på Vikingsborg.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Må jag fråga, hvad tant skrattar åt? frågade Mary, som stannade bredvid grefvinnan, då polkan i samma ögonblick slutade. Men jag tror, att jag vet, hvad det är? Axel har talat om för tant, att han gifvit mig tillstånd att få dansa med hvem jag vill och kokettera så mycket jag vill i afton? — Det har han visst icke talat om för mig. Och det skulle mycket förvåna mig, om han gjorde det, ty det där, du nu sade, ligger så litet för hans röst. Axel är svartsjuk som alla Adelstammar. Det ligger i deras blod.

— Jag är visst icke svartsjuk på Mary, bedyrade friherren. Jag har ju icke den ringaste anledning att vara det, och hvad Mary nyss sade är verkligen sant. Hon har verkligen fått mitt tillstånd att dansa med hvem hon vill och kokettera så mycket hon vill, tilllade han och strök egenkarta sina mustascher.

— Den där tillåtelsen vill jag icke ge två ruttina lingen för. Nej, du är allt en äkta Adelstam, min kära Axel.

— Hvad menar tant?

— Jo, jag menar, att du försöker inbilla din lilla toka till hustru, att du är ett prakt-exemplar af själupoffring och förtroende. Men vet du, hvad du är? Jo, en humbug är du, då du försöker inbilla henne det. Jaså, hon får kokettera så mycket hon vill och dansa med hvem hon vill. Men under tiden står du ju i ditt lilla höfu, där du kan se henne hela tiden och vaktta henne och säga stopp, när du får lust till det.

— Hur kan tant tro det?... stamade friherren litet förlagen.

— Jo, det kan jag visst. Du är, som jag sade nyss, en äkta Adelstam, och du är från födseln svartsjuk, snarstucken och mistänksam. Det ligger i ditt blod, min gosse. Seså, var du icke en humbug, utan erkänn snällt och uppriktigt, att jag har genomskådat dig. Anna's förlorar jag min goda tanke om dig. Stå här i ditt lilla hörn och hang och vaktta din hustru, men erkänn uppriktigt, att du spionerar på henne. Då får du behålla min aktning. När man riktigt tror på någon, så gör man det icke bara till hälften, och jag kommer aldrig att tro på dina försäkningar, att du icke vaktar henne, förrän du har gifvit mig bättre bevis på det än tomma ord.

— Nä, då skall tant få detta bevis, sade friherren i glädlig ton. Jag går heit enkelt ut ur balsalen och kommer icke igen... — Nej, söta Axel, stanna, bad Mary smatt förlagen.

— Låt honom hållas, så få vi se, hur länge han kan vara borta härifrån. Se där har du Jeannette von Höök. Hon är nog icke uppjuden till nästa dans, så du gör ett riktigt barmhärtighets verk att bjuda henne armen ut till buffeten.

Friherren bugade sig lätt för damerna och skyndade efter Jeannette.

— Det där kostade allt på honom, skrattade grefvinnan.

— Men att tant kunde säga så där om fröken von Höök. Hon hörde det bestämt.

— Ja, det var därför jag sade

det. Du måtte väl icke tro, att jag bjudit henne hit för att roa sig?

— Men... — Nu skall du icke låta ditt goda hjärta narra dig att säga något fördelaktigt om Jeannette. Akta dig, min söta, för den flickan. Hon tål dig icke, därför att du tog Axel ifrån henne, och första lagliga tillfälle, som hon tror sig kunna skada dig, så gör hon det. Hon vet, att Axel har en mycket svartsjuk karaktär, och den mest obetydliga anledning att göra honom svartsjuk kommer hon att begagna sig af. Tror du, att jag icke har genomskådat henne? Och att jag icke märkte, hur hon gick och strök häromkring oss för att lyssna till det, vi sade, ända till dess jag körde bort henne med min anmärkning om henne till Axel. Hon är en falsk katta, det är hon, som vill sätta sin klo i dig, min söta. Akta dig för henne.

Mary skulle just svara, då hon hastigt knep ihop läpparna och spratt till nervös: Hon såg greve Rehnclou, som gick rakt öfver balsalen fram till dem. Hans ögon rånste, och det lag ett skimmer af lycka öfver hans vackra ansigte.

— Så här kommer min odåga till systemson, anmärkte grefvinnan i godt humör, gör dig nyttig nu och dansa den här valsen med Mary, som spelar upp nu. Jag vill se er dansa tillsammans. Det kommer nog att ta sig bra ut. I väg med er nu!

— Nej, invände Mary, låt mig få stanna med tant. Jag tänker icke dansa den här dansen...

— Hvad nu?

— Ingen dans mera i afton och... — Seså, icke något dumt prat Ut med er nu. Ni stå ju i vägen för de andra.

— Jag är så glad att äntligen få tala med friherrinnan. Jag väntade er i biblioteket, men ni kom icke. Fick ni icke mitt bud? Har icke tant Ulla sagt friherrinnan, att jag hade något mycket viktigt att visa friherrinnan? — Nej, det gjorde jag icke, af bröt grefvinnan. Jag glömde bort det. Men bjud nu Mary armen, eftersom hon icke vill dansa och gå ditin. Där är svalare. Och visa då, hvad det är, du har att visa, tillade hon småskrattande och lemnade dem ensamma.

— Ack, hvad jag är glad att äntligen få tala med er, utbrast grefven.

— Det förvånar mig, att grefven kan vara nog djärf att tilltala mig, afbröt Mary föraktfullt. Jag trodde, att mitt bref skulle ha tvingat en hvar man med någon hederskänsla att hällre udfly system till den flicka, han behandlat så uselt, än att försöka få tala med henne.

— Men detta friherrinnans bref har gjort mig utom mig af glädje. Jag trodde först att jag skulle mista förståndet, så glad blef jag. Gå icke, för guds skull, låt mig få tala ut. Låtom oss gå dit in, så skall jag visa er ett papper, som endast ni skall få se. Nej, se icke så där föraktfullt på mig? Vänd er icke bort från mig! Jag vet, att jag har förtjänat ett förakt, att jag har uppfört mig såsom en stackare, en usling, men så usel, som ni tror, jag är, det är jag icke. Ella är min hustru, min lagligt vigda hustru, och nu, då hon lever, och jag kan godtgöra, hvad jag har brutit, så låt mig för guds

skull göra det. Jag älskar henne och jag har alltid älskat henne!

Mary vände sig nu mot honom och såg forskande på honom, under det hennes barn häfde sig oroligt och hon än rodnade än bleknade.

— Är detta sant? sade hon sakta, efter en liten paus.

— Vid gud det är sant. Kom med mig, så skall jag visa er vigselatt-sten, som jag har på mig, för att ni skulle få se den. Hjälp mig att återfinna min hustru, och jag skall välsigna er så länge jag lever.

— Gif mig er arm? Jag skall följa med er. Jag är rädd, att jag kommer att svimma. Allt går rundt om för mig.

Grefvek bjöd henne sin arm och förde henne ut ur balsalen.

SEXTONDE KAPITLET.

Bekännelsen.

Då greve Rehnclou förde ut Mary ur balsalen, kände hon sig så mät och opprörd, att hon måste luta sig gauska tungt på hans arm för att kunna hålla sig uppe. Men när hon kom ut ur den varma balsalen, kände hon sig något bättre, och då grefven ledt henne till ett hörnrum, hvilket var arrangeradt som en vinterträdgård, satte hon sig ned på en soffa och sade i så lugn ton hon förmådde:

— Låt mig nu se det där papperet? Jag vill gärna för Ellas skull tro ett ord, men för att bli riktigt öfvertygad måste jag...

— Friherrinnan skall blifva öfvertygad, af öf han ifrigt och tog fram ur sin frackbröstficka ett litet paket, som han med därade han för öppnade. Se här, sade han, är Ellas vigselring, och här är vår vigselattest.

— Ja, det är sant! utbrast Mary och kysste papperet, i det hon började ett hysteriskt gråta. Du talar, ostänkbara papper, som ger mig en system tillbaka hennes goda namn och rykte! Men jag vill, hur kunde ni bara er så grymt och hjärtlöst ä?

— Eme han jag var utan pengar och därför att jag var en feg stackare. Jag hade erhållit ett bref från min farbror, greve Renclou på Uggleholm med just rätt och jämt så mycket pengar, som behöfdes för att kunna resa tillbaka till Sverige. Han skref till mig, att han började blifva gammal, att han tyckte, jag nu hade flackat tillräckligt omkring i världen och att han ville hålla tillgodo med mitt sällskap på Uggleholm. Men att jag skulle infinna mig inom en månad, annars gjo de han mig arflös och ville icke vidare ens höra talas om mig, mycket mindre lemna mig mera pengar. Brevet hade blifvit förenadt på vägen, och när jag fick det, måste jag ögonblickligen resa från Amerika, om jag skulle kunna hinna fram till Uggleholm, innan den föreskrifna tiden var slut. Jag vågade icke förarga honom med att afslå hans förslag, ty, guds nåd, jag har blifvit uppfogad till att göra ingenting och kan ingenting. Att få arfva honom var min enda utsigt att kunna hålla mig uppe, och jag tordes icke låta honom veta, att jag hade gift mig, ty, då skulle han aldeles gifvet förskjuta mig. Jag visste också, att om jag talade om allt detta för Ella och hon tillät mig att resa från henne, så skulle hon födra af mig, att jag skref till

honne. Men då besvarade hon mina bref, och som jag är öfvertygad, att min falskvarde farbror icke alls skulle genera sig för att bryta bref, skriva med fruntimmerstil och adresserade till mig så finge han då snart reda på allsammans. Och just detta måste jag göra allt för att förekomma. Jag tordes icke håller försvinna utan att säga något till Ella eller skriva till henne, ty då skulle hon kunnat tro, att jag råkat ut för någon olyckshändelse, och min försvinnande skulle kanske då ommännas i tidningarna och så lunda blifva allmänt känt snart nog äfven i Sverige. Jag var beständt icke riktigt vid mina sinnen, ty jag försökte öfvertyga mig, att jag var trött på min hustru, och att hon icke var värd, att jag för hennes skull uppförde min farbrors utlovade stora förmögenhet, och att om jag blef fri från henne, så skulle jag snart glömma henne och bli lycklig ändå. Då skref jag det där usla brevet till henne och reste från Amerika.

— Utom stmvetskval?... — Så trädde jag då. Men jag hade icke väl lemnat Newyorkshemmet, förrän jag började inse, hur fejt och uselt jag hade uppfört mig. För hvar dag, hvar natt, som gick fick jag allt mera klart för mig, att för mig fanns ingen större skatt, värd att leva för, än min hustru. Och jag blef allt mera förtviflad öfver, att jag var instängd på oceanen och icke åter kunde godtgöra, hvad jag brutit.

— Nu skall ingenting kunna fresta mig att öfve gifva henne, tänkte jag. Låt mig bara en gång få omf min henne och föra henne till Sverige, där jag är kand och kanske kan finna en utväg att pederligt sätt förtjana vårt bröd, så att jag icke är beroende af, om min farbror gillar eller ogillar hvad jag har gjort. Men jag måste ha penningar för att utföra den na plan, och jag hade icke mera än hvad som behöfdes för att kunna komma till Sverige. För att få pengar ljög jag då för min farbror och teleg aferale till honom när jag kom till Liverpool, att jag hade blifvit illa sjuk under öfvefarten, icke kunde enligt läkarens uträkning fortsätta resan på minst en månad, och att jag var aldeles utan pengar. Min farbror skickade mig då såsom svar på detta bref en telegrafanvisning af två tusen kronor. Jag kasserade in dessa pengar och för med första ångbåt till Newyork för att söka upp min Ella i Hoboken och godtgöra, hvad jag brutit mot henne. Jag fick då veta, att hon var död, att hon plötsligen insjuknat i en smittosam sjukdom och redan var begrafven. Jag ville veta, hvar hennes graf var, men ingen kunde eller ville upplysa mig om det. Jag var utom mig af förtviflan och sorg och reste med nästa ångbåt till England och därifrån till Sverige. Sedan dess har jag aldrig haft någon sinnesro. Jag vaknar upp om nätterna och tycker mig se min blida Ella stå vid min säng och sorgsen se på mig. Hon är icke ond, hon förbannar mig icke, därför att jag har öfvergifvit henne och dödat henne. Nej, hon bara ser sorgsen på mig! Och denna blick gör mig galen. Jag tycker mig alltid se den till och med nu, då jag talar med er.

Hvad jag har brutit, tillade grefven efter en liten paus, sedan han lugnat sig något, det är en hem-

lighet, som ingen känner till. Jag har icke yppat den för någon mera än för er nu. Då Ella dog, så dogo med henne alla kvinnor för mig, och sedan dess har jag lefvat utan lycka, utan glädje, utan hjärta! Läkigtigt för allt! Då fick jag plötsligen ett bref, som med ens tog af mig den tunga börda, jag burit. Hon lever! Min älskade Ella är icke död, hon lever! Ack, jag kan icke förklara för er, hur outhärligt lyckligt ett bref har gjort mig. Ella lever! Och hon kanske förlåter mig! Ack Mary, förlåt... men ni är ju min svägerska, min syster! Om ni icke föraktar mig för djupa för att kunna förlåta mig, så... så... stannade grefven med tårar i ögonen.

— Jag föraktar er icke nu mera sedan jag tror, att ni ångrat er och vill godtgöra, hvad ni brutit, sade Mary. Om ni verkligen vore så d. lig, som jag trott er vara, så skulle ni aldrig ha biktat er för mig, som ni nu gjort. Nej, jag föraktar er icke. Rolf, jag anser dig vara min svägerska, min bror, och för min del förlåter jag dig af allt mitt hjärta, utbrast hon hjärtligt och rakte honom sin hand.

Djupt rörd, böjde grefven sig ned och kysste deg.

I samma ögonblick rörde en hand vid dörrömhänet, men de märkte det icke. Det var Jeannette von Höök, som sökt Mary öfverallt och nu fann henne i grefve Rehnclous sällskap. Hon såg grefven kysa Marys hand.

— Det här är något för mig, mumlade Jeannette skadeglad och skyndade att söka rätt på friherre Adelstam för att i hans sällskap öfverraska grefven och Mary i deras tete-å-tete i växtrummet.

— Så mycken godhet har jag icke förtjänat, sade grefven rörd och torkade sina tårade ögon, men jag skall försöka göra mig värdig den. Jag skall bjuda till att blifva en bättre karl, än hvad jag hittills varit, det loftar jag dig, Mary. Och nu ber jag dig, sedan du haft godhe en förlåta mig och visat, att du ej föraktar ni i längere, att du säger migt hvar Ella är. I ditt bref talade du blott om att hon lever, men icke hvar hon är. Sag mig, hvar jag kan finna henne, och jag skall resa om det vore till världens ända för att få träffa henne?

— Nej, jag vill icke säga dig det...

— Var barmhärtigt! Jag ber, jag besvär...

— Jag skall göra mera än säga dig, hvar Ella är. Jag skall föra dig till henne.

— Är hon i Sverige? utbrast han hänyrckt.

— Ja, och icke långt borta härifrån.

— Då, måste jag genast...

— Nej, nu skall Rolf vara lugn och sansa sig litet. Jag loftar, att du skall få se henne redan i morgon dag. Men först måste jag förbereda Ella på, hvad som väntar henne. Det inser väl Rolf, att det icke går an att burdus...

— Ja, jag förstår nog det... men det är för mig så outhärligt att nödgas vänta tills i morgon.

— Det måste ske, anmärkte Mary i afgörande ton. Där Adelsviks ägor sluta och Vikingsborgs ägor börja, är en gränd, som Rolf nog vet.

— Ja, bekräftade han ifrigt. — Låtom oss träffas där i morgon klockan precis två.

(Forts.)